

PIESEŇ LADU A OHŇA
KNIHA TRETIA

GEORGE R.R.
MARTIN

BÚRKA
MEČOV
2: KRV A ZLATO

KNIŽNICA
SVETOVÝCH BESTSELLEROV

BÚRKA MEČOV

2: KRV A ZLATO

PIESEŇ LADU A OHŇA

KNIHA TRETIA

GEORGE R. R.
MARTIN

TATRAN

Z anglického originálu George R. R. Martin: A STORM OF SWORDS – Book three
of A Song of Ice and Fire, II: Blood and Gold, ktorý vyšiel vo vydavateľstve

Bantam Books, New York 2003,

preložili Lucia Halová a Barbora Kráľová.

Pieseň o Sedme prebásnil Milan Richter.

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2015 ako 5048. publikácia
a 125. zväzok edície LUK – Knižnica svetových bestsellerov.

Vydanie I.

Prebal a väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval AldoDesign, Bratislava.

Zodpovedná redaktorka Katarína Jusková

Jazyková redaktorka Eva Mládeková

Technický redaktor Jaroslav Zdražil

Sadzba RS servis, Bratislava

Vytlačila Těšínská tiskárna, a. s., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

Copyright © 2000 by George R. R. Martin

Translation © Lucia Halová a Barbora Kráľová 2015

Maps and decorations © Jeffrey L. Ward

Heraldic crests: Virginia Norey

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2015

ISBN 978-80-222-0729-4

Pre Phyllis,
ktorá ma presvedčila, aby som do príbehu dal draky.

Za Múrom

KRAJINA VEČNEJ ZIMY
(nezmapovaná)

LEGENDA

- mesto
- ♦ hrad
- ❖ zrúcanina

THENN

Mliečna vôľa

Mliečna vôľa

Kvilyaj pricemky

LADOVÉ TESÁKY

Pást Prvych ľudí

Parošie

Turdý domov

Storoldov výbežok

Skane

Prekliaty les

Crasterova pevnosť

Biely strom

MÚR

BRANDONOV DAR

Kráľovná koruna

Podrobná mapa nižšie

Tulenia zátoka

SKAGOS

LADOVÁ ZÁTOKA

NOVÝ DAR

KRÁĽOVSKÁ CESTA

Biely strom

Západná bliadka pri mure

Rokhlina

Tretí od veža

Svratčene stannosiče

Sivá stráž

Kámenná veža

Sievň

Ladeň

Nočná pevnosť

Pleso

Kráľovná brána

Černý brad

Dubový vit

Lesná stráž nad jazerom

Sobolí brad

Inovar

Dibá mobyla

Pochodne

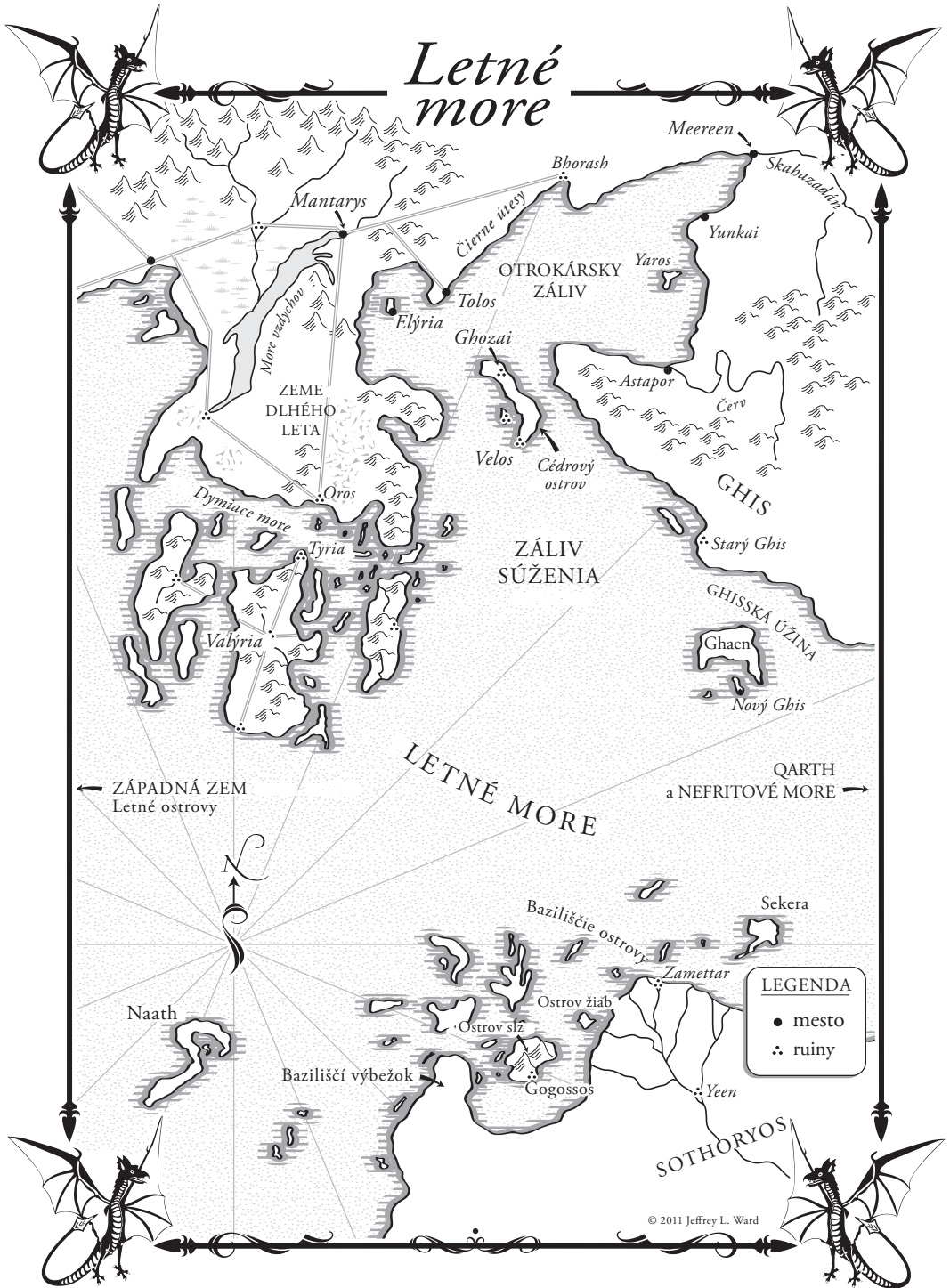
Zelená stráž

Východná bliadka nad morom

KRÁĽOVSKÁ CESTA

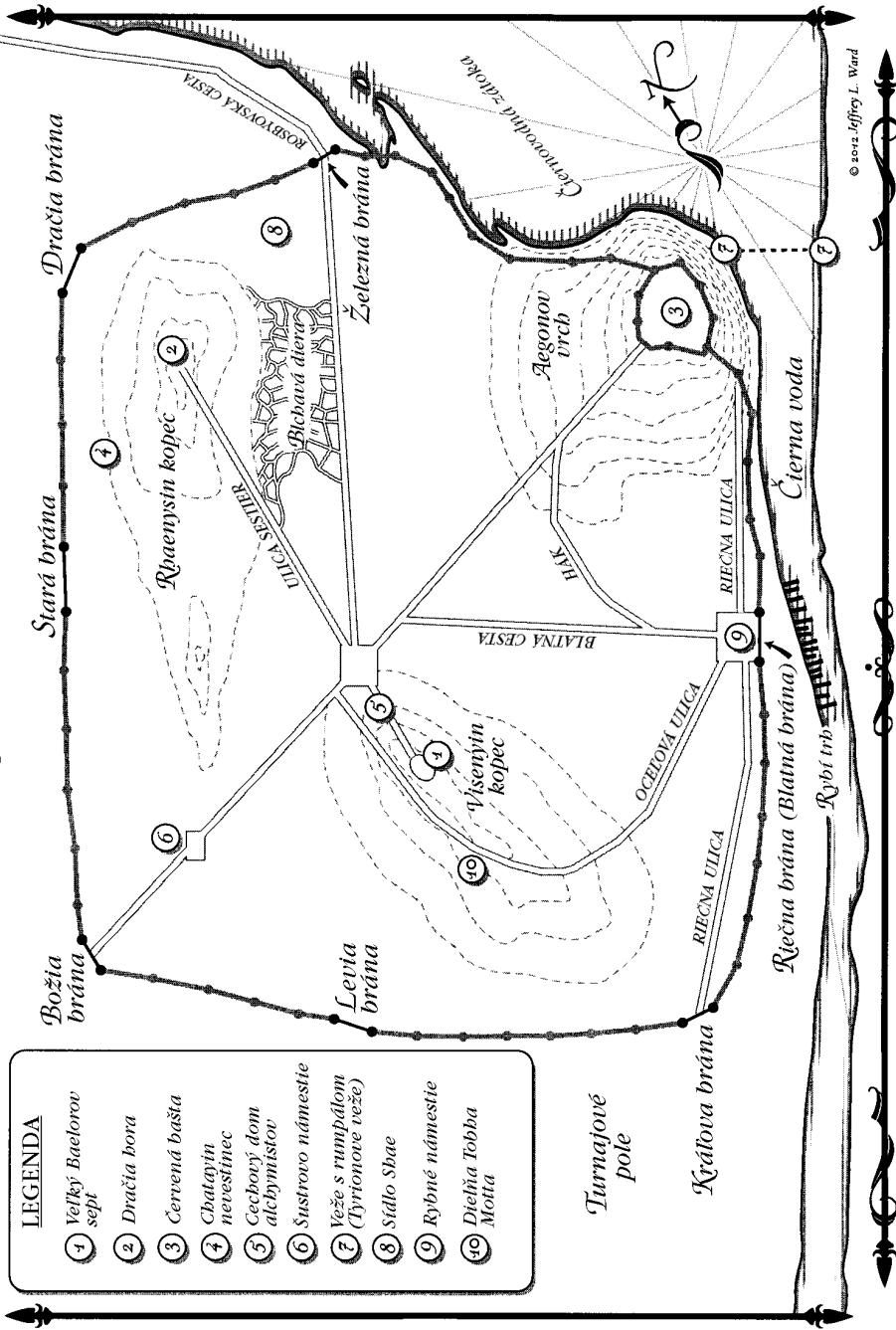
Kráľovná koruna

Letné more

Kráľov prístav

LEGENDA

- ① Veľký Baelorov sepi
- ② Dračia hora
- ③ Červená bašta
- ④ Chatárin nevestinec
- ⑤ Cecbový dom alchymistov
- ⑥ Šuštrovo námestie
- ⑦ Veže s rumbáľom (Tyriónove teže)
- ⑧ Stálo Sbae
- ⑨ Rybné námestie
- ⑩ Dieňna Tobba Motta

Turnajové pole

Kráľova brána

DAENERYS

Dothrackí zvedovia jej povedali, ako to vyzerá, ale Dany to chcela vidieť na vlastné oči. Ser Jorah Mormont šiel spolu s ňou cez brezový hájik a do svahu pieskovcového kopca. „Ďalej už nechodte,“ upozornil ju, keď vystúpili nahor.

Dany pritiahla kobyle opraty a zahľadela sa ponad polia až tam, kde jej rovno v ceste stálo yunkajské vojsko. Bielobradý ju naučil, ako najlepšie spočítať nepriateľove rady. „Päťtisíc,“ povedala po chvíli.

„Tiež sa mi tak zdá.“ Ser Jorah zdvihol ruku a ukazoval. „Tamto na krídlach sú žoldnieri. Kopijníci a lukostrelci na koňoch, s mečmi a sekerami na boj zblízka. Na ľavom krídle sú Druhorodení, na pravom Búrkové vrany. Majú tak po päťsto mužov. Vidíte tie zástavy?“

Yunkajská harpya držala v pazúroch bič a železný obojok, nie reťaz. No žoldnieri niesli pod zástavami mesta, ktorému slúžili, vlastné vlajky: na pravo videla štyri vrany medzi kľukatými bleskami, naľavo zlomený meč. „V strede sú Yunkajčania,“ poznamenala Dany. Takto z diaľky vyzerali ich velitelia na nerozoznanie od svojich astaporských náprotivkov; mali na sebe vysoké žiarivé prilby a na plášťoch našité trblietavé medené pliešky. „Tí otroci, ktorým velia, sú vojaci?“

„Zväčša. Ale nič také ako Nepoškrnení. Yunkai je známy tým, že vychováva posteľových otrokov, nie bojovníkov.“

„Čo hovoríte? Porazíme toto vojsko?“

„Poľahky,“ odvetil ser Jorah.

„No budeme musieť preliať krv.“ V deň, keď padol Astapor, vpili sa do jeho tehál potoky krvi, hoci len málo z nej patrilo Dany alebo jej ľuďom.

„Tu by sme mohli vyhrať bitku, ale cena za obsadenie mesta by bola prí vysoká.“

„Vždy je tu riziko, khaleesi. Astapor bol spokojný a zraniteľný. Yunkai je na nás pripravený.“

Dany sa zamyslela. Otrokárske vojsko bolo v porovnaní s tým jej malé, lenže žoldnieri boli na koňoch. Už žila s Dothrakmi dosť dlho a získala zdravý rešpekt pred tým, čo dokáže spraviť bojovník v sedle s pešiakmi. *Nepoškrvnení možno ustoja ich útok, ale mojich oslobodených zmasakrujú.* „Otrokári sa radi rozprávajú,“ povedala. „Dajte im vedieť, že ich prijmem dnes večer vo svojom stane. A pozvite ku mne aj kapitánov tých žoldnierskych oddielov. Ale nech nechodia naraz. Búrkové vrany nech prídu na obed a Druhorodení dve hodiny po nich.“

„Ako rozkážete,“ odvetil ser Jorah. „Ale čo ak neprídu...“

„Prídu. Budú zvedaví na draky a budú chcieť počuť, čo poviem. Tí múdrejší v tomvidia možnosť, ako odhadnúť moju silu.“ Obrátila striebornú kobylu. „Budem na nich čakať vo svojom šiatri.“

Bolo veterno a Dany sa pod šedivou oblohou viezla späť k svojmu vojsku. Hlboká priekopa, ktorá mala obkolesovať ich tábor, bola už dopoly vykopaná a les bol plný Nepoškrvnených, ktorí oblamovali brezy a vyrábali si z konárov koly. Sivý červ trval na tom, že eunuchovia nemôžu spať v neopevnenom tábore. Osobne dozeral na práce. Dany sa pri ňom na chvíľu pristavila. „Yunkai sa pripravil na bitku.“

„To je dobre, vaša výsosť. Títo prahnú po krvi.“

Keď rozkázala Nepoškrvneným, aby si spomedzi seba vybrali veliteľov, Sivý červ s veľkým náskokom získal najvyššie velenie. Dany ho pridělila serovi Jorahovi, aby ho naučil, ako veliť; rytier sa vyjadril, že zatiaľ sa mladý eunuch ukazuje ako tvrdý, no spravodlivý, rýchlo sa učí a neúnavne venuje pozornosť každej maličkosti.

„Osvietení páni postavili proti nám vojsko otrokov.“

„Vaša výsosť, v Yunkaji sa otrok učí cestu siedmich vzdychov a šestnástich polôh rozkoše. Nepoškrvnení sa učia cestu troch oštepov. Sivý červ dúfa, že vám ju bude môcť predviesť.“

Keď padol Astapor, Dany hneď zrušila zvyk, podľa ktorého mali Nepoškrvnení dostávať každý deň nové otrocké meno. Tí, čo sa narodili ako slobodní, sa zväčša vrátili k svojmu rodnému menu – teda ak si ho ešte pamätali. Ďalší si vybrali mená hrdinov či bohov, iní zasa zbraní, draho-kamov či dokonca kvetín, takže niektoré nové mená vojakov zneli Daniným ušiam veľmi čudne. Sivý červ však zostal Sivým červom. Keď sa spýtala prečo, odpovedal: „Je to šťastné meno. Meno, s ktorým sa tento narodil, bolo prekliate. To meno nosil, keď z neho spravili otroka. Ale toto meno si Sivý červ vytiahol v deň, keď mu Daenerys Zrodená za búrky dala slobodu.“

„Keď vypukne bitka, bude môcť Sivý červ ukázať svoju udatnosť, ale aj múdrosť,“ povedala mu Dany. „Ušetri každého otroka, ktorý sa dá na útek alebo odhodí zbraň. Čím menej ich pobijeme, tým viac sa ich k nám bude môcť pridať.“

„Tento na to bude pamätať.“

„Viem, že bude. Napoludnie príď do môjho stanu. Chcem, aby si tam bol, keď sa budem rozprávať so žoldnierskymi kapitánmi.“ Dany zvrtila striebornú kobyľku späť k tábora.

Na mieste, ktoré si vyhradili Nepoškrnení, stáli stany pekne v radoch a v ich strede sa týčil jej zlatý šiator. Za ním sa bez ladu a skladu rozťahoval druhý, bol asi päťkrát taký veľký a chýbali v ňom priekopy, stany, stráže, ba aj ohrady pre kone. Tí, čo mali kone alebo mulice, spali pri nich zo strachu, aby im ich neukradli. Medzi skupinami žien, detí a starcov sa potulovali kozy, ovce a vychudnuté psy. Dany zanechala Astapor v rukách rady zostavenej z bývalých otrokov, na jej čele stáli liečiteľ, učenec a kňaz. Múdri muži, pomyslela si, a spravodliví. No aj tak sa desaťtisíce rozhodli ísť radšej s ňou do Yunkaja než zostať v Astapore. *Dala som im mesto, no väčšina z nich nenašla odvahu vziať si ho.*

Popri otrhanom vojsku bývalých otrokov vyzeralo jej vlastné vojsko maličké, no oslobodení boli skôr na príťaž. Nanajvýš jeden zo sto si viedol somára, ťavu či vola, väčšina niesla zbrane, čo pobrali zo zbrojnice nejakého otrokára, ale len jeden z desiatich mal dosť sily na boj a ani jediný nebol vycvičený. Krajinu, ktorou prechádzali, vyjedli dohola ako kobyľky. No predsa sa Dany nevedela odhodlať, aby ich ponechala vlastnému osudu, ako ju nabádal ser Jorah aj jej pokrvní jazdci. *Povedala som im, že sú slobodní. Nemôžem im teraz povedať, že sa ku mne nesmú pridať.* Zahľadela sa na dym stúpajúci z ich ohnísk a potlačila vzdych. Možno má tú najlepšiu pechotu na svete, ale získala aj tú najhoršiu.

Pred vchodom do jej šiatra stál Arstan Bielobradý, obďaleč sedel na tráve Belwas so skríženými nohami a jedol figy z misky. Kým boli na ceste, pripadla im úloha jej strážcov. Jhogo, Aggo a Rakharo neboli len jej pokrvní jazdci, predstavovali aj jej kos, a teraz skôr potrebovala, aby velili jej Dothrakom, než aby ju chránili. Jej *khalasar* bol biedny – zo tridsať bojovníkov na koňoch, zväčša chlapcov, čo si ešte nezaplietli vrkoč, a zhrbených starcov. No žiadnu inú jazdu nemala a neodvážila by sa ísť bez nich. Nepoškrnení možno boli tá najlepšia pechota na svete, ako tvrdil ser Jorah, ale ona potrebovala aj zvedov a prieskumníkov.

„Yunkai sa dočká svojej vojny,“ povedala Dany Bielobradému v šiatri. Irri a Jhiqui rozložili na zemi koberce a Missandei zapálila vonnú tyčinku, aby rozvoňala prašný vzduch. Drogon a Rhaegal spali na vankúšoch, za-

kliesnení do seba, ale Viserion sedel na okraji prázdnej kade. „Missandei, akým jazykom hovoria títo Yunkajčania, valýrčinou?“

„Áno, vaša výsosť,“ odvetila dievčinka. „Iným nárečím ako v Astapore, ale veľmi podobným, dá sa im rozumieť. Otrokári sa nazývajú osvietenými pánmi.“

„Osvietenými?“ Dany si sadla na vankúš so skríženými nohami, Viserion rozprestrel bielo-zlaté krídla a priletel k nej. „Uvidíme, akí sú osvietení,“ povedala a poškrabkala draka za rohmi po šupinatej hlave.

O hodinu sa vrátil ser Jorah v spoločnosti troch kapitánov Búrkových vrán. Na vyleštených helmách mali čierne perá a tvrdili, že sú si rovní v počtách aj právomociach. Kým im Irri a Jhiqui nalievali víno, Dany si ich obzerala. Prendahl na Ghezn bol zavalitý Ghisan s okrúhrou tvárou a prešedivenými vlasmi, Sallorovi Holohlavému sa na bledom qarťanskom líci hadila jazva a Daario Naharis bol nápadný ešte aj na Tyrošana. Bradu mal rozdelenú do troch bodcov a zafarbenú namodro – rovnakú farbu mal v očiach aj na vlasoch, čo mu splývali na golier. Špicaté fúzy mal zasa zafarbené nazlato. Oblečenie mu hralo všetkými odtieňmi žltej, z goliera a rukávov mu priam kypela myrská čipka maslovej farby, doublet mal pošíty mosadznými medailónmi v tvare púpavových kvetov, z vysokých čižiem sa mu až na stehná plazili zlaté ornamenty. Za opaskom z pozlátených plieskov mal zastoknuté rukavice z mäkkého žltého semišu a na nechtoch mal modrý lak.

Za žoldnierov však hovoril Prendahl na Ghezn. „Odvedte tých svojich trhanov radšej niekam inam,“ povedal. „Astapor ste dobyli podvodom, ale Yunkai tak ľahko nepadne.“

„Päť stovák vašich Búrkových vrán proti desaťtisícu mojich Nepoškrvených,“ odvetila Dany. „Som len dievča, vojne sa nerozumiem, no aj tak sa mi zdá, že nemáte ktovieaké vyhliadky.“

„Búrkové vrany nestoja v poli samy,“ namietol Prendahl.

„Búrkové vrany nestoja vôbec. Lietajú, ufrngnú pri prvom zahrnení. Možno by mali vyletieť už teraz. Počula som, že na žoldniersku vernosť sa nedá spoliehať. Načo vám bude vaša vernosť, ak Druhorodení prebehnú na našu stranu?“

„To sa nestane,“ vyhlásil nevzrušene Prendahl. „A keby aj, čo na tom. Druhorodení sú nič. My bojujeme po boku mužov oddaných Yunkaju.“

„Bojujete po boku ľahkých chlapcov s kopijami v rukách.“ Keď otočila hlavu, dva zvončeky vo vrkoči jej jemne zacinkali. „Keď sa začne boj, nepovážte sa prosíť o zľutovanie. No ak sa ku mne pridáte teraz, môžete si nechať všetko zlato, čo vám zaplatili Yunkajčania, a k tomu aj časť koristi, a keď sa raz dostanem do svojho kráľovstva, čaká vás ešte bohatšia odme-

na. Bojujte za osvietených pánov a vašou odmenou bude smrť. Myslíte si, že Yunkai otvorí brány, keď uvidí, ako vás moji Nepoškrnení masakrujú pod jeho hradbami?“

„Ženská, híkate ako osol a trepete somariny.“

„Ženská?“ Dany sa zasmiala. „To ma chcete uraziť? Vrátila by som vám to, keby som vás pokladala za muža.“ Zahľadela sa mu pevne do očí. „Som Daenerys Zrodená za búrky z rodu Targaryenovcov, Tá, čo nezhorela, Matka drakov, khaleesi Drogových jazdcov, kráľovná Siedmich kráľovstiev a Západnej zeme.“

„Ste len koniarska pobehlica,“ povedal Prendahl na Ghezn. „Keď vás porazíme, dám vás spáriť so svojím žrebcom.“

Mocný Belwas už vyťahoval *arakh*. „Mocný Belwas dá malej kráľovnej jeho podlý jazyk, ak chce.“

„Nie, Belwas. Sľúbila som týmto mužom, že tu budú v bezpečí.“ Usmiala sa. „Povedzte mi – Búrkové vrany sú otroci či slobodní?“

„Sme bratstvo slobodných mužov,“ vyhlásil Sallor.

„Výborne.“ Dany sa postavila. „Tak choďte naspäť a odkážte svojim bratom, čo som vám tu povedala. Možno by niektorí z nich radšej prijali zlato a slávu ako smrť. Zajtra ráno očakávam vašu odpoveď.“

Kapitáni Búrkových vrán sa naraz postavili. „Naša odpoveď je nie,“ vyriekol Prendahl na Ghezn. Jeho druhovia vychádzali za ním zo šiatra... no Daario Naharis sa ešte obzrel a na rozlúčku zdvorilo kývol hlavou.

O dve hodiny nato prišiel veliteľ Druhorodených, a sám. Ukázalo sa, že je to statný Braavosan s bledozelenými očami a hustou zlatočervenou bradou, čo mu padala takmer až po opasok. Volal sa Mero, ale sám seba nazýval Titanovým panghartom.

Mero do seba hodil víno na jeden dúšok, utrel si ústa chrptom dlane a chlipne sa zahľadela na Dany. „Tuším som v jednom nevestinci u nás doma pretiahol vaše dvojča. Alebo ste to boli vy?“

„To sotva. Takého veľkolepého muža by som si bezpochyby pamätala.“

„Hej, to určite. Na Titanovho pangharta jakživ žiadna nezabudne.“ Braavosan natiahol k Jhiqui ruku s pohárom. „A čo keby ste zo seba zhodili tie šatočky a sadli si mi do lona? Ak ma potešíte, mohol by som príviesť Druhorodených na vašu stranu.“

„Keď mi privediete Druhorodených, tak vás možno nedám vykastrovať.“

Chlapisko sa zarehotal. „Moja malá, jedna ženská sa ma raz pokúsila vykastrovať vlastnými zubami. O všetky prišla, no môj meč je stále rovnako dlhý a hrubý. Mám ho vytiahnuť, pozriete sa?“

„Netreba. Keď vám ho moji eunuchovia odseknú, poobzerám si ho, keď sa mi zachce.“ Dany si chlipla vína. „Som len dievča a nerozumiem sa

vojne. Vysvetlite mi, ako chcete poraziť desaťtisíc Nepoškvrnených so svojimi piatimi stovkami? Som síce neskúsená, no aj tak sa mi zdá, že nemáte ktovieaké vyhliadky.“

„Druhorodení už čelili aj väčšej presile a vždy vyhrali.“

„Druhorodení už čelili aj väčšej presile a vzali nohy na plecía. V Qohore, kde stáli proti Trom tisícom. Alebo to azda chcete poprieť?“

„To bolo pred mnohými rokmi, skôr ako sa na čelo Druhorodených postavil Titanov panghart.“

„Takže vy ste zdrojom ich odvahy?“ Dany sa otočila k serovi Jorahovi. „Keď sa začne boj, tohto zabíte prvého.“

Rytier sa usmial. „S radosťou, výsosť.“

„Samozrejme,“ obrátila sa naspäť k Merovi, „mohli by ste znova utiecť. My vám nebudeme brániť. Zoberte si svoje yunkajské zlato a choďte kadeľahšie.“

„Dievčatko pochabé, keby ste niekedy videli braavoského Titana, vedeli by ste, že nemá chvost, čo by stiahol medzi nohy a ušiel.“

„Tak zostaňte a bojujte za mňa.“

„Za vás by sa oplatilo bojovať, to veru hej,“ odvetil Braavosan. „A keby to bolo na mne, rád by som si nechal od vás pobozkať svoj meč. No prijal som yunkajské zlato a zložil posvätnú prísahu.“

„Mince sa dajú vrátiť,“ namietla. „Zaplatím vám takisto a aj viac. Mám pred sebou ďalšie mestá, ktoré musím dobyť, a na druhom konci sveta na mňa čaká celé kráľovstvo. Verne mi slúžte a Druhorodení sa už nikdy nebudú musieť dať najímať.“

Braavosan si poľahal bujarú červenú bradu. „Takisto aj viac, a čo tak ešte bozk navrch, hm? Alebo aj viac ako bozk? Pre takého veľkolepého chlapa?“

„Možno.“

„Mám pocit, že chuť vášho jazýčka sa mi bude páčiť.“

Priam cítila, ako ser Jorah zúri. *Môjmu čiernemu macovi sa tieto reči o bozkávaní ani trochu nepáčia.* „Myslíte na to, čo som vám povedala. Môžem zajtra ráno očakávať vašu odpoveď?“

„Môžete.“ Titanov panghart sa zaškeril. „Dali by ste mi za krčah tohto dobrého vínka, nech ho odnesiem svojim kapitánom?“

„Dám vám aj celý sud. Je z pivníc láskavých pánov z Astaporu, mám ho celé vozy.“

„Tak mi dajte za plný voz. Ako pozornosť.“

„Vy teda máte veľký smäd!“

„Celý som veľký. A mám veľa bratov. Titanov panghart nepije sám, kha-leesi.“

„Tak celý voz, ak mi sľúbite, že budete piť na moje zdravie.“

„Dohodnuté!“ zvolal. „Dohodnuté, dohodnuté! Trikrát si na vás pripijeme, a len čo vyjde slnko, dáme vám odpoveď.“

No sotva Mero odišiel, prehovoril Arstan Bielobradý: „Ten má hroznú povesť ešte aj v Západnej zemi. Vaša výsosť, nedajte sa pomýliť jeho vystupovaním. Dnes večer si trikrát pripije na vaše zdravie a zajtra vás znásilní.“

„Tentoraz má starec pravdu,“ pridala sa ser Jorah. „Druhorodení sú stará spoločnosť, a vcelku udatná, no pod Merovým velením sú z nich skoro také zvery ako Chrabří druhovia. Tento chlap je rovnako nebezpečný pre toho, pre koho pracuje, ako pre svojich nepriateľov. Zato je tu. V Slobodných mestách by ho už nikto nenajal.“

„Nezaujímam ma jeho povesť, ale jeho päťsto jazdcov. Čo Búrkové vrany, máme tam nejakú nádej?“

„Nie,“ odvetil priamo ser Jorah. „Ten Prendahl má v sebe ghisskú krv. Veľmi pravdepodobne mal v Astapore nejakých príbuzných.“

„Škoda. No, možno nemusí dôjsť k boju. Počkajme, a uvidíme, čo nám povedia Yunkajčania.“

Vyslanci z Yunkaja prišli, keď slnko klesalo za obzor – päťdesiat mužov na majestátnych vraníkoch a jeden na veľkej bielej ťave. Prilby mali dvakrát také veľké ako hlavy, aby si nepokazili čudesne natočené a naolejované účesy pod nimi. Plátenné sukne a tuniky mali zafarbené na tmavožltá a na plášťoch našité medené pliešky.

Muž na bielej ťave sa predstavil ako Grazdan mo Eraz. Bol štíhly a pevný a mal rovnako biely úsmev ako Kraznys, kým mu Drogon nespálil tvár. Vlasy mal vyčesané vpredu na čele do špica ako jednorozec a *tokar* obšitý zlatou myrskou čipkou. „Yunkai je starobylé a slávne mesto, je to kráľ všetkých miest,“ povedal, keď ho Dany privítala vo svojom šiatri. „Naše hradby sú pevné, naši urodzení páni hrdí a draví, naši poddaní nebojácni. V žilách nám koluje krv starého Ghisu, ktorého ríša bola stará už v časoch, keď Valýria bola len malý usmrkanec. Khaleesi, ste múdra, že si s nami sadnete a pohovárate sa. Uvidíte, že my sa len tak ľahko dobyť nedáme.“

„Výborne. Moji Nepoškrnení sa potešia bitke.“ Pozrela na Sivého červa a ten prikývol.

Grazdan výrečne pokrčil plecami. „Ak tak túžite po krvi, nech teda tečie. Dupočul som sa, že ste oslobodili svojich eunuchov. Sloboda má pre Nepoškrneného asi taký význam ako čižmy pre hada.“ Usmial sa na Sivého červa, ale ten akoby bol vytesaný z kameňa. „Tých, čo prežijú, znova zotročíme a použijeme ich, aby sme vydobyli Astapor späť od tej zberby. Aj z vás môžeme spraviť otrokyňu, o tom nepochybujte. V nevestincoch v Lyse a Tyroši by muži slušne zaplatili, aby sa mohli vyspať s poslednou Targaryenovou.“

„Teší ma, že viete, kto som,“ odvetila mierne Dany.

„Som hrdý na svoje znalosti pomýleného divoškého západu.“ Grazdan zmierlivo rozhodil rukami. „No ale prečo by sme sa mali rozprávať takto nezdvorilo? Pravda, v Astapore ste sa dopustili zverstiev, ale my Yunkajčania vieme odpúšťať. Nie s nami ste v spore, vaša výsosť. Načo mrhať silami pri útoku na naše mocné hradby, keď potrebujete každého muža, aby ste získali otcov trón v Západnej zemi? Yunkai vám v tejto úlohe želá veľa zdaru. A na dôkaz svojich slov som vám priniesol dar.“ Zatlieskal a dvaja muži z jeho sprievodu predstúpili s ťažkou cédrovou truhlicou okovanou bronzom a zlatom. Položili jej ju k nohám. „Päťdesiat tisíc zlatých mariek,“ oznámil pokojne Grazdan. „Sú vaše, je to priateľské gesto osvietených pánov Yunkaja. Zlato, ktoré vám slobodne odovzdajú, je predsa lepšie ako koristiť vykúpená krvou, či nie? Takže vás vyzývam, Daenerys Targaryenová, zoberte si túto truhlicu a odíďte.“

Dany otvorila nôžkou v črievici vrchnák truhlice. Bola plná zlatých mincí, presne ako tvrdil vyslanec. Nabrala z nich za hrsť a presypala ich medzi prstami. Cinkali a pritom sa žiarivo trblietali; väčšina bola čerstvo vyrazená, na jednej strane mali stupňovitú pyramídu, na druhej ghisskú harpyu. „Veľmi pekné. Tak si hovorím, koľko takýchto truhlíc asi objavím, keď dobyjem vaše mesto?“

Zasmial sa. „Ani jednu, pretože to sa nikdy nestane.“

„Aj ja mám pre vás dar.“ Zatresla vrchnák na truhlici. „Tri dni. Na tretí deň ráno pošlite svojich otrokov von. Všetkých. Každý muž, žena aj dieťa dostane zbraň a tolko jedla, oblečenia, peňazí a ďalších vecí, koľko unesie. Budú si môcť slobodne vybrať z majetku svojich pánov, bude to ich pláca za roky otročenia. Keď všetci otroci odídu, otvoríte brány a vpustíte dnu mojich Nepoškrvených, aby prehládali mesto, či nikto nezostal v porobe. Ak to spravíte, nehrozí Yunkaju pálenie a plienenie, neublížime nikomu z vašich ľudí. Osvietení páni budú mať mier, po ktorom tak túžia, a prejavia sa ako ozajstní osvietenci. Čo vy na to?“

„Ja na to, že ste sa pomiatli.“

„Myslíte?“ Dany pokrčila plecami a povedala: „*Dracarys!*“

Draky zareagovali. Rhaegal zasyčal a vypustil dym, Viserion cvakol papulou a Drogon vychrlil zvíjajúci sa červeno-čierny plameň. Oblizol Grazdanovi nariasený *tokar*, a hodváb okamžite vzbĺkol. Po koberci sa rozsypali zlaté marky, keď sa vyslanec potkol o truhlicu, hrešil, klial a plieskal si po rukách, až kým naňho Bielobradý nevychrstol krčah vody, aby uhasil plamene. „Prisahali ste, že nám tu nič nehrozí!“ bedákal yunkajský vyslanec.

„To všetci Yunkajčania tak nariekajú pre obhorený *tokar*? Kúpim vám nový... ak mi do troch dní odovzdáte otrokov. Inak vám Drogon uštedrí

horúcejší bozk.“ Pokrčila nosom. „Pustili ste do gatí. Berte si svoje zlato a practe sa odtiaľto. A odovzdajte môj odkaz osvieteným pánom.“

Grazdan mo Eraz zdvihol prst. „Oľutuješ svoju drzosť, pobehlca jedna! Tieto tvoje jašteričky ťa neochránia, na to môžeš vziať jed. Keď sa čo i len priblížia k Yunkaju, vypustíme na ne krupobitie šípov. Vari si myslíš, že je také ťažké zabiť draka?“

„Ťažšie než zabiť otrokára. Tri dni, Grazdan. Povedzte im to. Na konci tretieho dňa budem v Yunkaji, či mi otvoríte brány alebo nie.“

Keď Yunkajčania odchádzali z tábora, bola už úplná tma. Vyzeralo to na temnú noc – obloha bola bezmesačná, nikde ani hviezdy, od západu fúkal studený vietor. *Krásna čierna noc*, pomyslela si Dany. Všade vôkol horeli ohne ako oranžové hviezdíčky, rozhodené po kopci a po poli. „Ser Jorah,“ povedala, „zavolajte mojich pokrvných jazdcov.“ Dany sa usadila na kope vankúšov, že na nich počká, pri sebe mala draky. Keď sa všetci zišli, prehovorila: „Hodinu po polnoci, to by malo byť dosť času.“

„Áno, khaleesi,“ odvetil Rakharo. „Času na čo?“

„Na náš útok.“

Ser Jorah Mormont sa zamračil. „Ale žoldnierom ste povedali...“

„... že chcem ráno počuť ich odpoveď. Ale na noc som im nedala žiadne záruky. Búrkové vrany sa budú hádať, čo s mojou ponukou. Druhorodení budú opití z vína, čo som dala Merovi. A Yunkajčania veria, že majú tri dni. Vtrhneme na nich pod rúškom tmy.“

„Vyšlú predsa zvedov, aby nás sledovali.“

„A v tej tme uvidia stovky horiacich ohnísk,“ povedala Dany. „Ak vôbec.“

„Khaleesi,“ ozval sa Jhogo, „o zvedov sa postarám. Nevedia jazdiť, sú to len otrokári na koňoch.“

„Presne tak,“ súhlasila Dany. „Podľa mňa by sme mali udrieť z troch strán. Sivý červ, tvoji Nepoškrvnení na nich zaútočia sprava a zľava, zatiaľ čo môj *kos* povedie moju jazdu v kline do ich stredu. Otrockí vojaci nikdy neobstoja proti Dothrakom na koňoch.“ Usmiala sa. „Ale ja som len dievča, vojne sa nerozumiem. Čo si myslíte vy, páni?“

„Ja si myslím, že ste sestrou Rhaegara Targaryena,“ odvetil ser Jorah so skrúšeným úsmevom.

„Veru,“ prisvedčil Arstan Bielobradý, „a kráľovná, ako sa patrí.“

Trvalo im hodinu, kým prebrali všetky podrobnosti. *Teraz sa začína najnebezpečnejšia časť*, prebleslo Dany hlavou, keď sa kapitáni odobrali k svojim oddielom. Mohla sa len modliť, že temnota noci ukryje prípravu pred očami nepriateľa.

Okolo polnoci sa naozaj preľakla, keď sa ser Jorah pretlačil dnu popri

Mocnom Belwasovi. „Nepoškrvení chytili žoldniera, čo sa pokúšal vkradnúť do tábora.“

„Špeha?“ To ju vyľakalo. Ak chytili jedného, kolkí ďalší im mohli uniknúť?

„Tvrdí, že prináša dary. Je to ten žltý šašo s modrými vlasmi.“

Daario Naharis. „Ten. Vypočujem ho.“

Keď ho rytier priviedol, v duchu sa čudovala, či sa niekedy stretli dvaja takí rozdielni muži. Tyrošan bol bledý a ser Jorah tmavý, pružný tam, kde bol rytier svalnatý, obdarený splývavými kučerami, kým ten druhý bol už skoro plešatý, no na miestach, kde bol Mormont chlpatý, Daario bol hladký. Okrem toho sa jej rytier obliekal skromne, zatiaľ čo tento by zatienil i páva, aj keď kvôli tejto návšteve si na svoju žltú nádheru navliekol čierny plášť. Cez plece mal prehodené ťažké plátenné vrece.

„Khaleesi!“ zvolal. „Prinášam dary a dobré správy! Búrkové vrany sú vaše.“ Keď sa usmial, v ústach sa mu zablysol zlatý zub. „A rovnako aj Daario Naharis!“

Dany bola na pochybách. Ak sem prišiel Tyrošan špehovať, jeho vyhlásenie bol možno len zúfalý pokus, ako si zachrániť hlavu. „Čo na to hovoria Prendahl na Ghezn a Sallor?“

„Už nič.“ Daario obrátil vrece hore nohami a na koberec sa vykotúľali hlavy Prendahla na Ghezna a Sallora Holohlavého. „Môj dar dračej kráľovnej.“

Viserion oňuchal krv, čo vytekala Prendahlovi z krku, a vypustil plameň, ktorý zasiahol mŕtveho priamo do tváre, až mu sčerneli odkrvené líca a naskákali na nich pluzgiere. Drogon a Rhaegal sa pomrvili, keď zacítili pečené mäso.

„To vy?“ opýtala sa znepokojene Dany.

„Veru ja.“ Ak draky Daaria Naharisa rozrušili, nedal nič najavo. Vôbec si ich nevšimol, akoby to boli tri mačiatka, čo sa hrajú s myšou.

„Prečo?“

„Lebo ste taká nádherná.“ Mal veľké a mocné ruky, v jeho nevlúdnych modrých očiach a veľkom zahnutom nose sa skrývala akási divosť, čo jej pripomínala dravé vtáky. „Prendahl len táral a táral a nič nepovedal.“ Jeho oblečenie vyzeralo honosne, no bolo vidieť, že je dosť obnosené: na topánkach mal flaky od soli, lak na nechtoch sa mu odlupoval, čipky boli prepotené a všimla si, že plášť má kde-tu na okraji rozstrapkaný. „A Sallor sa špáral v nose, ako keby mal šušne zo zlata.“ Stál s rukami prekríženými tak, že mu dlane spočívali na hruškách zbraní – na ľavom boku mal zavesený zahnutý dothracký *arakh*, na pravom myrskú dýku. Ich zlaté rukoväte mali tvar samopašných nahých žien.

„Viete s tými peknými zbraňami aj dobre narábať?“ opýtala sa ho Dany.